

Pontoppidan i Hamborg eller til Constantinshborg, har sat denne Bedrift i Gang og vaft en almindelig Interesse for den, er den naaet saa vidt, at der i Løbet af ganske faa Aar er bleven udført 25 stigende fra 150,000 til 3½ Million Kr. Medens vi udføre Heste for omtrent 8 Millioner, er 25-udførelsen naaet til 3½ Million Kroner og er meget stærkt stigende hvert Aar. Der findes ikke paa Finantsloven det Allermindste opført til denne Industri, den faar Lov til at leve sit eget Liv og udvikle sig saa kraftigt, som den kan. Der er ligeledes en anden Industri, som der dog gjøres Noget for, nemlig den havemæssige Dyrkning af Smaalodder. Jeg er vis paa, at naar Bestræbelserne fortsættes, og naar de ubetydelige Beløb, der paa Finantslovens § 19 bevilges til Havvæsenet — det er navnlig paa 3 & 8 og 12 16,700 Kroner foruden 20,000 paa en tidligere Post til Dyrkning af Huslodder — bliver forøget, og naar navnlig Undervisningen i Havbruget til Husmænd bliver stærkere forøget, og der bliver arbeidet paa, hvad der er det Allervanskeligste for disse Mennesker at skaffe sig, en overordentlig let og god Af sætning paa Havprodukter, vil Danmark maaske nok kunne opnaa at faae et Landbrug, der betaler sig, medens vi nu, som vi Alle vide, sulker under et Landbrug, der ikke kan betale sig. Men for alt dette er der ikke Syn hos Regjeringen. Regjeringer har kun Syn for sine militære Histo-rier og saa for at regjere uden vort Samtykke, det er det Eneste, den kan finde paa og fremme. Men af Spørgsmaalet om, hvad der kan bringe vor Nation mere Gylde, hvad der kan gjøre vort Folk mere tilfreds, end det er, deraf finder jeg i hele vor Finantskyndelse ikke Spor. Selv paa de ubetydeligste Omraader se vi Interessen for Embedsvæsenet og selve Statsinstitutionen florerer, men at det kommer Befolkningen til Gode, ser jeg ikke; det synes ikke at være det, man bryder sig om. Jeg skal nævne et eneste ganske lille Tilfælde. Oppe i den Egn, hvori jeg bor, eksisterer der et Selskab, som hedder Hjørring Telefonselskab, som har forsynet Egnen med et Telefonnet, der kan maale sig med, hvad en hvilken som helst anden Egn i Danmark har gjort i saa Henseende, og man vilde selvfølgelig meget snart være kommen til at bringe en Telefonforbindelse til Veie med Skagen, navnlig for at hjælpe paa det store Fiskeri, som drives deroppe. Men saa gaar Regjeringen hen og lægger selv en Telefonledning til Skagen, altsaa i Konkurrence med det private Telefonselskab i Hjørring, men indretter Forbindelsen saaledes, at det ikke er til den mindste Nytte

for Fisterne der, idet Fiskehandlerne ikke have faaet Andet end en yderst besværlig Afgang til at benytte denne Ledning. Altsaa, man konkurrerer med det private Selskab, men gjør det paa en saadan Maade, at der for Befolkningen langt fra opnaas den Nytte, den kunde have faaet. Saa denne Maade gaar man frem i dette Tilfælde, og hvis man vilde blade Anmærkningerne til Finantsloven igjennem, vilde man kunne finde mange af den Slags Ting, som jeg selvfølgelig ikke skal trætte Thinget med, da De alle sammen veed det lige saa godt som jeg. — Der er en anden lille Ting, som jeg maa berøre. I Udviklingen af vore Samfærdselsmidler er der ogsaa Stagnering. Hvad Jernbanerne angaar, er der jo allerede berørt en hel Del deraf, og det skal jeg ikke komme ind paa. Det er Belysningen af vore indre Farvande, som der til Ophjælpning af den indenlandske Færdsel kan gjøres ganske overordentlig meget ved. Med de Opsyndelser, som for nylig ere gjorte navnlig med Vysbøier, er det muligt at gjøre selv de snævre Farvande farbare ogsaa ved Nattetid. Anbringelsen af disse Vysbøier har været meget kostbar, men saa vidt jeg veed, vil det ved større Forbrug deraf stille sig meget billigere. Man vil vistnok med ikke synderlig Omkostning kunne bringe det til, at Farvande som Rindfjorden og Ulfund og mangfoldige andre kunne befæres om Natten i det Mindste af Dampskibe og af Seilskibe, som have Medvind, om det end ikke vil lykkes at bringe det til, at de kunde krydse igjennem. Men jeg finder ikke paa Finantsloven noget Forslag til Ordningen af denne Institution, som vilde have overordentlig Betydning for vor indre Samfærdsel. Det er i det Hele denne Slags Ting, jeg savner paa Finantsloven, og derfor kan jeg ikke være enig med min ærede Ven fra Esbjerg (Bluhme) i at anse det for en Kalamitet, at vi mulig om nogle faa Dage maa herfra og afbryde de Forhandlinger, som vi nu sidde saa rart i. Nei, Kalamiteten ligger ikke dert. Ulykken ligger i, at hvad vi her vedtage, har ikke sin grundlovmæssige Betydning, og om vi faae Lov til at sidde her nogle flere eller færre Dage og forhandle om Love, har ikke stort at sige, naar det er aldeles usikkert og beror paa de Herrers Naade derhøve, om vore Beslutninger blive tagne for gyldige eller ikke. Det er Kalamiteten, men sandelig ikke Usikkerheden om, hvor vidt vi skulle sidde her nogle flere eller færre Dage.

N. Nielsen: Naar jeg har bedet om Ordet, er det ikke for at deltage i den store politiske Debat. Hvad den angaar, kan jeg